

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież (spr.)

Sędziowie: SSO Dariusz Kawula

SSO Sławomir Olejnik

Protokolant: prot. Patrycja Rataj

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Haliny Pągowskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 r. i 17 grudnia 2015r.

sprawy **J. S. (1)**

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 03 grudnia 2014r., sygn. akt. III K 71/08

I. Prostuje oczywiste omyłki pisarskie części wstępnej zaskarżonego wyroku:

a) w punkcie **IV** poprzez wpisanie zamiast wyrażenia (...) nazwy (...),

b) w punkcie **V, X i XI** poprzez wpisanie zamiast nazwiska (...) i (...) nazwiska (...), **oraz w pkt X** poprzez wpisanie po wyrażeniu „(...) z dnia 10.10.2004r na kwotę 1.830 zł” wyrażenia „**(...) z dnia 01.11.2004r na kwotę 1.830,- zł**”

c) w punkcie **VI** poprzez wpisanie po wyrażeniu „na kwotę 13,872,46,- zł” wyrażenia „**nr (...), z dnia 29.10.2004r., na kwotę 13.872,46,- zł**”,

d) w punkcie **XII** poprzez wpisanie zamiast nazwiska (...) nazwiska (...),

e) w punkcie **XIV** poprzez wpisanie zamiast danych osobowych (...) danych (...) oraz poprzez wpisanie przed wyrażeniem „tj. o przestępstwo z art.271 § 1 kk” wyrażenia „**- w okresie od dnia 01.09.2003 roku do dnia 31.12.2003 roku, A. M.**”,

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 3** i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art.44 § 1 pkt 1 i § 5 kks **umarza** postępowanie o czyny opisane w punktach III i IV części wstępnej tegoż wyroku tj. przestępstwa z art.77 pkt 1 ustawy o rachunkowości a przypisane w pkt 3 jako przestępstwo z art.61 § 1 kks.

b) **uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4** i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art.101 § 1 pkt 4 kk i art.102 kk **umarza** postępowanie o czyn opisany w punkcie V części wstępnej tegoż wyroku a przypisany w pkt 4 tj. o przestępstwo z art.219 kk,

c) w punktach 2, 5 9, 10 i 12 uchyla wymierzone oskarżonej kary jednostkowe pozbawienia wolności i przyjmując, że oskarżona dopuściła się przypisanych w tychże punktach czynów działając w warunkach ciągu przestępstw określonego w art.91 § 1 kk, na podstawie art.270 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk wymierza za nie **oskarżonej karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności**,

d) w punkcie 14 uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności i na podstawie art. 86 § 1 kk i art.91 § 2 kk łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonej w punktach 1, 8 i 13 zaskarżonego wyroku oraz w punkcie IIc niniejszego wyroku i wymierza oskarżonej **karę łączną 4 (czterech) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności**,

e) w punkcie 15 uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny i na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk. w zw. z art. 20 kks. i art. 39 § 1 kks. łączy kary grzywny wymierzone oskarżonej w punktach 6 i 7 zaskarżonego wyroku i wymierza oskarżonej **karę łączną grzywny w ilości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych**.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżoną od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za drugą instancję.

Sławomir Olejnik Dorota Maciejewska-Papież Dariusz Kawula

UZASADNIENIE

J. S. (1) została oskarżona o to, że (według numeracji rzymskiej zarzutów z części wstępnej wyroku Sądu I instancji):

I. w okresie od dnia 19.01.2005r do dnia 24.04.2005r. w K., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd, co do zawarcia lokat dewizowych i złotówkowej w (...) Bank (...) S.A. Oddział w P. oraz dokonania wpłat powierzonych jej pieniędzy, wyłudziła od przedstawiciela firmy (...) Sp. z o.o., łączną kwotę 150.400,-zł oraz 85.000,- EUR, na szkodę P. W., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk. w zw. żart. 294 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk.

II. w okresie od dnia 19.01.2005r do dnia 24.04.2005r w K. i B., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, użyła wobec P. W. jako autentycznych, dokumentów potwierdzających zawarcie lokat dewizowych i złotówkowej w (...) Bank (...) S.A. oddział w P., na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w B., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk. w zw. art. 12 kk,

III. w okresie od października do listopada 2004 roku w K. i B. W., będąc zatrudniona na stanowisku księgowej w firmie (...) Sp. z o.o. z/s w B. W.. ul (...), prowadziła księgi rachunkowa tej firmy wbrew przepisom ustawy, w ten sposób, że księgowała transakcje, które nigdy nie miały miejsca podając zarazem w tych księgach nierzetelne dane, co do zaewidencjonowania fikcyjnej sprzedaży (...), na ogólną kwotę brutto 220.504,92 zł, na rzecz firmy (...) z/s w P. ul. (...), tj. o przestępstwo określone w art. 77 pkt. 1 Ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości.

IV. w okresie od października do listopada 2004 roku w K. i B. W., będąc zatrudniona na stanowisku księgowej w firmie (...) Sp. z o.o. z/s w B. W.. ul (...), prowadziła księgi rachunkowe tej firmy wbrew przepisom ustawy, w ten sposób, że księgowała transakcje, które nigdy nie miały miejsca oraz podawała w tych księgach nierzetelne dane poprzez zaewidencjonowanie fikcyjnej sprzedaży zgrzewarki H. P., wartości 67.832,- zł, na rzecz firmy Hurtownia (...) z/s w Z. ul. (...), tj. o przestępstwo określone w art. 77 pkt. 1 Ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości.

V. w okresie od kwietnia do września 2004r. w P., będąc zobowiązana umową do działania na rzecz firmy (...) z/s w J. ul. (...), naruszyła przepisy prawa o ubezpieczeniach społecznych w ten sposób, że nie zgłosiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w P. J. J. jako osobę współubezpieczoną w firmie (...)(...), a w jego miejsce zgłosiła osobę K. D. podając

w ten sposób nieprawdziwe dane, mające wpływ na prawo do świadczeń zarówno na rzecz K. D., jak i J. J., tj. o czyn określony w art. 219 kk.

VI. w październiku 2004 r. w P. i K., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, będąc księgową firm (...) Sp. z o.o. z/s w B. ul. (...) oraz posługując się pieczęcią firmy (...) z/s w P. ul. (...), przedłożyła w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w P. podrobione pełnomocnictwo oraz deklarację dla podatku od towarów i usług (...) za miesiąc październik 2004 roku, sporządzoną na podstawie sfałszowanych faktur VAT nr (...), z dnia 28.10.2004 r., na kwotę 192.760,-zł, nr (...), z dnia 28.10.2004., na kwotę 13.872,46,- zł, oraz nr (...), z dnia 29.10.2004r., na kwotę 13.872,46,- zł, stanowiących o trzech fikcyjnych transakcjach sprzedaży (...) tj. o przestępstwo z art. 270 § 1kk w zw. z art. 12 kk

VII. w marcu 2005 roku, w P. i K., będąc zatrudniona na stanowisku księgowej w Hurtowni (...) z/s w Z. ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie podrobionej faktury(...), z dnia 14.03.2005r firmy (...), wystawionej na sprzedaż samochodu m-ki V., za sumę 181.292,-zł., wprowadzając Urząd Skarbowy w błąd, co do autentyczności wykazanych zdarzeń gospodarczych na podstawie, których było możliwe odliczenie podatku, wyłudziła z Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. zwrot podatku VAT, w ogólnej kwocie 32.701,-zł, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk. oraz art. o § 1 kk. w zw. z art. 11 §2 kk

VIII. w maju 2005 r, w P. i K., będąc zatrudniona na stanowisku księgowej w Hurtowni (...) w Z. ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie podrobionej dokumentacji zakupu i sprzedaży zgrzewarki H. P., wartości 67.832,-zł, wprowadzając Urząd Skarbowy w błąd, co do autentyczności wykazanych zdarzeń gospodarczych na podstawie których było możliwe odliczenie podatku, wyłudziła z Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. zwrot podatku VAT, w ogólnej kwocie 12.260,-zł, tj. o przestępstwo z art. 286 §1 kk. oraz art. 270§1 kk. w zw. z art. 11§2 kk.

IX. w okresie od kwietnia 2004r do grudnia 2004r, w P. i K., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, będąc zatrudniona na stanowisku księgowej w firmie (...) Sp. z o.o. z/s w B. W.. przywłaszczyła na rzecz innej osoby powierzone jej pieniądze polskie, rozporządzając nimi jak własnymi, w ten sposób, że działając bez tytułu prawnego, dwukrotnie przelała z rachunku firmy (...) Sp. z o.o. z/s w B. W.. na rachunek firmy (...) handel warzywami i owocami (...) (...) k/Ś. W., kwotę 54.000, zł oraz kwotę 15.000,-zł, fikcyjnym tytułem zezwolenia położenia rur gazowych w ziemi ornej, na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w B. W., tj. o przestępstwo z art. 284 §2 kk. w zw. z art. 12 kk.

X. w okresie, od kwietnia do grudnia 2004r. w K. i P., działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudniona na umowę o świadczenie usług rachunkowych w firmie (...) z/s w J. ul. (...), w celu użycia za autentyczne, podrobiła pięć faktur o nr (...), z dnia 3.04.2004 r., na kwotę 1.464,-zł, o (...), z dnia 10.09.2004., na kwotę 551,44,-zł, (...), z dnia 10.10.2004 r. na kwotę 1.830, zł, o nr (...)z dnia 01.11.2004r na kwotę 1.830,- zł oraz o nr (...), z dnia 10.12.2004., na kwotę 1.830,-zł, wystawionych za fikcyjnie dokonane przez nią usługi⁽⁽⁻⁾⁾ rachunkowe, celem uzyskania zapłaty kwoty ogólnej 6.152,-zł netto, która jednak nie nastąpiła, na szkodę K. J., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk. oraz art. 270 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk.

XI. w grudniu 2004r w P. i K., w celu użycia za autentyczną, podrobiła, a także wobec K. i J. J. jako autentyczną użyła, dokumentację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. III Inspektorat Miejski ul. (...), w postaci decyzji nr (...), związaną z fikcyjnym tytułem przyznania i wypłaty J. J. zasiłku chorobowego, w wysokości 1.028,28,-zł, tj.- o przestępstwo z art. 270 § 1 kk,

XII. w dniu 29.07.2005r. w K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd, co do zawarcia preferencyjnej lokaty złotówkowej w (...) Bank (...) SA Oddział w P., wyłudziła kwotę 50.000,-zł, na szkodę R. S., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk.

XIII. w lipcu 2004r w P. i K., w związku z wewnątrzspółnotowym nabyciem przez firmę (...) z/s w B. W.. ul. (...), samochodu osobowego m-ki V. (...), w celu użycia za autentyczny, podrobiła bankowy dowód wpłaty pieniędzy, z tytułu zapłaty w Izbie Celnej w P. akcyzy w kwocie 1.160,-zł, a następnie złożyła ten dokument w księgach rachunkowych tej

firmy, celem rozliczenia się oraz posłużenia się w ramach ewentualnej kontroli dokonywanej przez władze skarbowe, tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk,

XIV. w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2003 roku w P. i K., będąc uprawniona do wystawienia dokumentów w postaci informacji o uzyskanych przez podatnika dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy PIT-11, poświadczyla w nich nieprawdę, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, że zgłosiła do Pierwszego Urzędu Skarbowego w P. fakt fikcyjnego zatrudnienia w firmie sklep (...) z/s w K. os. (...) pracowników i tak:

- w okresie od dnia 01.01.2003 roku do dnia 28.02.2003 roku, I. W.,
- w okresie od dnia 01.03.2003 roku do dnia 30.04.2003 roku, S. K.,
- w okresie od dnia 01.05.2003 roku do dnia 30.06.2003 roku, E. W.,
- w okresie od dnia 01.07.2003 roku do dnia 31.08.2003 roku, J. J.,
- w okresie od dnia 01.09.2003 roku do dnia 31.12.2003 roku, A. M.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 kk.

XV. w okresie od dnia 13 sierpnia 2004r do dnia 28 kwietnia 2005r, w P. i K., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, będąc zatrudniona na stanowisku księgowej w firmie (...) z .o.o. z/s w B. W.. przywłaszczyła powierzone jej pieniądze, rozporządzając nimi jak własnymi, w ten sposób, że działając bez tytułu prawnego, dokonała szeregu operacji bankowych na rachunkach firmy (...) Sp. z .o.o. z/s w B. W.. w (...) Bank (...) S.A. z/s w P., na kwotę ogólną 168.298,56,-zł, na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w B. W., tj. przestępstwo z art. 284 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 r., sygn. akt III K 71/08, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu (według numeracji arabskiej rozstrzygnięć zawartych w sentencji zaskarżonego wyroku) oskarżoną J. K. — S. uznał za winną:

1. tego, że w okresie od dnia 19 stycznia 2005r do dnia 24 kwietnia 2005 r. w K. i P. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła P. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że wprowadziła go w błąd, co do zawarcia lokat dewizowych i złotówkowej w (...) Bank (...) S.A. Oddział w P. oraz dokonania wpłat powierzonych jej pieniędzy w kwocie 150.400 zł oraz 105.000 EUR, co stanowi mienie znacznej wartości, czym działała na szkodę P. W. tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierzył jej karę 4 lat pozbawienia wolności,

2. tego, że w okresie od dnia 19 stycznia 2005 r. do dnia 25 lipca 2005 r. w K. i B., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, użyła, jako autentycznych wcześniej podrobionych dokumentów potwierdzających zawarcie lokat dewizowych i złotówkowej w (...) Bank (...) S.A. Oddział w P. przedkładając je P. W. tj. przestępstwa z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3. tego, że w okresie od października do listopada 2004 r. w K. i B., będąc zatrudniona na stanowisku księgowej w firmie (...) Sp. z o. o. z/s w B. ul. (...) nierzetelnie prowadziła księgi rachunkowe tej firmy w ten sposób, że księgowala transakcje, które nigdy nie miały miejsca ewidencjonując fikcyjne sprzedaże (...) na ogólną kwotę 220.504,92 zł brutto na rzecz firmy (...) z/s w P. ul. (...) oraz zgrzewarki H. P. wartości 67.832 zł na rzecz firmy Hurtownia (...) z/s w Z. ul. (...) tj. przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 kks i za to na podstawie art.61 § 1 kks wymierzył jej karę 20 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 70 złotych.

4. zarzucanego jej czynu opisanego w pkt V tj. przestępstwa z art. 219 kk i za to na podstawie art. 219 kk wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

5. zarzucanego jej czynu opisanego w pkt VI, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

6. tego, że w marcu 2005r. w P. i K. wprowadziła w błąd Pierwszy Urząd Skarbowy w P. poprzez podanie danych niezgodzonych ze stanem rzeczywistym w ten sposób, że będąc zatrudniona na stanowisku księgowej w Hurtowni (...) s/s w Z. ul. (...) naraziła na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej w postaci podatku VAT w wysokości 32.701 zł z tytułu zakupu na podstawie podrobionej faktury VAT nr (...) z dnia 14 marca 2005 r. firmy (...) wystawionej na sprzedaż samochodu marki V. za sumę 181.292 zł tj. przestępstwa skarbowego z art. 76 § 2 kks i za to na podstawie art. 76 § 2 kks wymierzył jej karę 100 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 70 złotych,

7. tego, że w maju 2005r. w P. i K. wprowadziła w błąd Pierwszy Urząd Skarbowy w P. poprzez podanie danych niezgodzonych ze stanem rzeczywistym w ten sposób, że będąc zatrudniona na stanowisku księgowej w Hurtowni (...) s/s w Z. ul. (...) naraziła na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej w postaci podatku VAT w wysokości 12.260 zł z tytułu zakupu na podstawie podrobionej dokumentacji sprzedaży zgrzewarki H. P. wartości 67.832 zł tj. przestępstwa skarbowego z art. 76 § 2 kks i za to na podstawie art. 76 § 2 kks wymierzył jej karę 60 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 70 złotych,

8. tego, że w okresie od 14 grudnia 2004 r. do 9 czerwca 2005 r. w P. i K. działając w warunkach ciągu przestępstw, będąc zatrudniona na stanowisku księgowej firmie (...) Sp. z o. o. z/s w B. dopuściła się:

- w dniu 14 grudnia 2004 r. przywłaszczenia na rzecz S. K. powierzonych pieniędzy poprzez rozporządzenie nimi jak własnymi w ten sposób, że działając bez tytułu prawnego przelała z rachunku firmy (...) Sp. z o. o. z/s w B. na rachunek S. K. kwotę 600 zł na szkodę (...) Sp. z o. o. z/s w B.,

- w dniu 27 kwietnia 2005 r. przywłaszczenia na swoją rzecz powierzonych pieniędzy poprzez rozporządzenie nimi jak własnymi w ten sposób, że działając bez tytułu prawnego przelała z rachunku firmy (...) Sp. z o. o. z/s w B. na rachunek D. S. kwota 21.000 zł na szkodę (...) Sp. z o. o. z/s w B.,

- w dniu 9 maja 2005 r. przywłaszczenia na swoją rzecz powierzonych pieniędzy poprzez rozporządzenie nimi jak własnymi w ten sposób, że działając bez tytułu prawnego przelała z rachunku firmy (...) Sp. z o. o. z/s w B. na rachunek D. S. kwotę 27.000 zł na szkodę (...) Sp. z o. o. z/s w B.,

- w dniu 9 maja 2005 r. przywłaszczenia na rzecz K. D. powierzonych pieniędzy poprzez rozporządzenie nimi jak własnymi w ten sposób, że działając bez tytułu prawnego przelała z rachunku firmy (...) Sp. z o. o. z/s w B. na rachunek K. D. kwotę 54.000 zł na szkodę (...) Sp. z o. o. z/s w B.,

- w dniu 9 czerwca 2005 r. przywłaszczenia na rzecz K. D. powierzonych pieniędzy poprzez rozporządzenie nimi jak własnymi w ten sposób, że działając bez tytułu prawnego przelała z rachunku firmy (...) Sp. z o. o. z/s w B. na rachunek K. D. kwotę 15.000 zł. na szkodę (...) Sp. z o. o. z/s w B.,

tj. przestępstwa z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności,

9. tego, że w okresie od 03 kwietnia 2004r. do 10 grudnia 2004r. w K., działając w warunkach ciągu przestępstw będąc zatrudnioną na umowę o świadczenie usług rachunkowych w firmie (...) z siedzibą w J., ul. (...) celu użycia za autentyczne dopuściła się:

- w dniu 03 kwietnia 2004 r. podrobienia faktury o nr (...) na kwotę 1.464 zł,

- w dniu 10 września 2004 r. podrobienia faktury o nr (...) na kwotę 551,44 zł,
- w dniu 10 października 2004 r. podrobienia faktury o nr (...) na kwotę 1.830 zł,
- w dniu 01 listopada 2004 r. podrobienia faktury o nr (...) na kwotę 1.830 zł,
- w dniu 10 grudnia 2004 r. podrobienia faktury o nr (...) na kwotę 1.830 zł,

tj. przestępstwa z art.270§1 kk w zw. z art.91§1 kk i za to na podstawie art.270§1 kk w zw. z art.91§1 kk wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

10. zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XI, tj. przestępstwa z art.270§1 kk i za to na podstawie art.270§1 kk wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

11. Oskarżoną J. S. (2) **uniewinnił** od zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XII.

12. zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XIII, tj. przestępstwa z art.270§1 kk i za to na podstawie art.270§1 kk wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

13. zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XIV, tj. przestępstwa z art.271§1 kk i za to na podstawie art.271§1 kk wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

14. na podstawie art.85 kk w zw. z art.86§1 kk i art.91§2 kk połączył wyżej orzeczone wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 5 pozbawienia wolności,

15. na podstawie art.39§1 kks połączył wyżej orzeczone wobec oskarżonej kary grzywny i wymierzył jej karę łączną 140 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 70 złotych.

16. na podstawie art.46§1 kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz P. W. kwoty 592.061,50 zł,

17. na podstawie art.46§1 kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) Sp. z o. o. z/s w B., kwoty 48.600 zł,

18. na podstawie art. 41§1 kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu księgowej na okres 5 lat.

19. na podstawie art.624 § 1 kpk oraz art.17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonej.

Prokurator zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonej, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego stanowiącą bezwzględną przesłankę odwoławczą w postaci art.17 § 1 pkt 6 kpk oraz art.17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art.113 § 1 kks w postaci skazania w punktach 3 i 4, podczas, gdy karalność przestępstw ustala w chwili wyrokowania.

Podnosząc powyższe prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Podczas rozprawy odwoławczej prokurator zmodyfikował swoje stanowisko wnosząc o uchylenie wyroku co do rozstrzygnięć punktu 3 i 4 i umorzenie postępowania w tym zakresie oraz – w konsekwencji – o ukształtowanie nowej kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny.

Obrońca oskarżonej zaskarżył wyrok w całości podnosząc zarzut tożsamy z zarzutem wskazanym w apelacji prokuratora (co do punktu 3 wyroku), zarzuty obrazy szeregu (w zakresie punktów 1, 2, 12,) oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary (co do punktów 8, 4 5, 9, 10 13).

Mając na uwadze te zarzuty apelujący wniósł o:

- I. uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 1 i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania,
- II. z uwagi na wniosek wyrażony w pkt I - o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 16,
- III. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2 i 12 wyroku i uniewinnienie oskarżonej w tym zakresie,
- IV. uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 3 i umorzenie postępowania w tym zakresie,
- V. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 4, 5, 9, 10, 13 i wymierzenie za każdy zarzucany czyn kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okresy 3 (trzech) lat próby,
- VI. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 8 i wymierzenie oskarżonej kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
- VII. z uwagi na wniosek wyrażony w pkt I, III i IV wniosku o połączenie orzeczonych wobec oskarżonej kar pozbawienia wolności wskazanych w pkt 4, 5, 8, 9, 10, 13 i zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 14 i wymierzenie oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,
- VIII. wobec twierdzeń oskarżonej, że w lipcu 2005 roku zwróciła firmie (...) Sp. z o.o. kwotę 40.000 zł i 7.000 zł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 17 i orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 1.600 zł,
- IX. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 15 i wymierzenie wobec oskarżonej kary grzywny na łączną kwotę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Przed przystąpieniem do merytorycznej analizy sprawy należy wskazać, że Sąd Odwoławczy na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk sprostował oczywiste omyłki pisarskie w części wstępnej zaskarżonego wyroku:

- a. w punkcie IV poprzez wpisanie zamiast wyrażenia (...) nazwy (...),
- b. w punkcie V, X i XI poprzez wpisanie zamiast nazwiska (...) i (...) nazwiska (...), oraz w pkt X poprzez wpisanie po wyrażeniu „(...)z dnia 10.10.2004r na kwotę 1.830 zł” wyrażenia „(...)z dnia 01.11.2004r na kwotę 1.830,- zł”
- c. w punkcie VI poprzez wpisanie po wyrażeniu „na kwotę 13,872,46,- zł” wyrażenia „nr (...), z dnia 29.10.2004r., na kwotę 13.872,46,- zł”,
- d. w punkcie XII poprzez wpisanie zamiast nazwiska (...) nazwiska (...),
- e. w punkcie XIV poprzez wpisanie zamiast danych osobowych (...) danych (...) oraz poprzez wpisanie przed wyrażeniem „tj. o przestępstwo z art.271 § 1 kk” wyrażenia „- w okresie od dnia 01.09.2003 roku do dnia 31.12.2003 roku, A. M.”,

Przytoczone powyżej a zawarte w zaskarżonym wyroku wyrażenia wynikały jedynie z błędu redakcyjnego a nie omyłki merytorycznej (prawidłowe sformułowania zostały zawarte w skardze oskarżyciela publicznego), stąd też zasadność ich sprostowania we wskazanym trybie.

Zasadną okazała się apelacja prokuratora oraz zarzut skazania za przestępstwo, którego karalność ustała, zawarty w apelacji obrońcy oskarżonej.

Apelacja obrońcy oskarżonej w pozostałym zakresie okazała się natomiast niezasadna i nie mogła doprowadzić do uwzględnienia wniosków w niej zawartych.

W celu uporządkowania dalszych rozważań Sąd Odwoławczy wskazuje, że z uwagi na uwzględnienie apelacji prokuratora i – w części – apelacji obrońcy oskarżonej zasadnym było łączne ustosunkowanie się do poruszonych w nich kwestii oraz odrębne ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy.

I. Trafnym okazał się zarzut apelacji prokuratora i zarzut obrońcy oskarżonej wskazujący na skazanie oskarżonej za przestępstwa, których karalność ustala.

W punkcie 3 zaskarżonego wyroku J. S. (1) została uznana za winną przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 kks popełnionego w okresie od października do listopada 2004r. Opis tego przestępstwa skonstruowano w ramach zarzucanych oskarżonemu w pkt III i IV przestępstw z art.77 ustawy o rachunkowości. Żadna ze stron nie zaskarżyła nowo przyjętego przez Sąd opisu zachowania oskarżonej.

Przestępstwo z art.61 § 1 kks zagrożone jest wyłącznie karą grzywny do 240 stawek dziennych.

Zgodnie z treścią art. 44 § 1 kks karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5 gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat. Jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego zagrożonego tak określonymi karami ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu (art.44 § 5 kks).

Mając na uwadze powyższe należy uznać, że karalność popełnionego przez oskarżoną przestępstwa w postaci nierzetelnego prowadzenia ksiąg rachunkowych (art.61 § 1 kks) ustala zatem najpóźniej z końcem listopada 2014r.

Z kolei w punkcie 4 zaskarżonego orzeczenia oskarżona została uznana za winną popełnienia przestępstwa z art. 219 kk popełnionego w okresie od kwietnia do września 2004r.

Przestępstwo z art.219 kk zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

W myśl art.101 § 1 pkt 4 kk karalność przestępstwa z tak określonym zagrożeniem ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5. Ponadto, jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu - art. 102 kk. Uregulowania te nie uległy przy tym zmianie w okresie od chwili popełnienia przez oskarżoną rozważanego przestępstwa do dnia orzekania.

W takim stanie rzeczy należy uznać, że karalność popełnionego przez oskarżoną przestępstwa z art.219 kk ustala najpóźniej z końcem września 2014 r.,

Wobec powyższych ustaleń, zgodnie z dyspozycją art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art.113 § 1 kks oraz art.17 § 1 pkt 6 kpk, postępowanie w zakresie obu wskazanych powyżej czynów powinno zostać umorzone.

Nie przestrzegając wskazanych powyżej reguł i skazując oskarżoną za przestępstwo i przestępstwo skarbowe, których karalność ustala, Sąd I instancji dopuścił się uchybienia wskazanego w art. 439 § 1 pkt 9 kpk. w zw. z art.113 § 1 kks i art. 439 § 1 pkt 9 kpk., stanowiącego bezwzględną podstawę odwoławczą.

W zaistniałym stanie rzeczy koniecznym stało się więc uchylenie zaskarżonych rozstrzygnięć zawartych w punktach 3 oraz 4 wyroku i:

- na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art.44 § 1 pkt 1 i § 5 kks umorzenie postępowanie o czyny opisane w punktach III i IV części wstępnej tegoż wyroku tj. przestępstwa z art.77 pkt 1 ustawy o rachunkowości a przypisane w pkt 3 jako przestępstwo z art.61 § 1 kks,

- na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art.101 § 1 pkt 4 kk i art.102 kk umorzenie postępowanie o czyn opisany w punkcie V części wstępnej tegoż wyroku a przypisany w pkt 4 tj. o przestępstwo z art.219 kk,

II. Pozostałe zarzuty apelacji podniesione przez obrońcę oskarżonej nie mogły znaleźć uznania.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, iż w zakresie czynu przypisanego w pkt 1 zaskarżonego wyroku Sąd I instancji dopuścił się wyjścia poza granice skargi oskarżyciela publicznego.

J. S. (1) zarzucono, że w okresie od dnia 19.01.2005r do dnia 24.04.2005r. w K., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd, co do zawarcia lokat dewizowych i złotówkowej w (...) Bank (...) S.A. Oddział w P. oraz dokonania wpłat powierzonych jej pieniędzy, wyłudziła od przedstawiciela firmy (...) Sp. z o.o., łączną kwotę 150.400,-zł oraz 85.000,- EUR, na szkodę P. W..

Należy podkreślić, iż zarzucanego działania oskarżona miała dopuścić się w warunkach przestępstwa ciągłego, określonego art. 12 kk.

W punkcie 1 wyroku przypisano oskarżonej popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że w okresie od dnia 19.01.2005r do dnia 24.04.2005 r. w K. i P. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła P. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że wprowadziła go w błąd, co do zawarcia lokat dewizowych i złotówkowej w (...) Bank (...) S.A. Oddział w P. oraz dokonania wpłat powierzonych jej pieniędzy w kwocie 150.400 zł oraz 105.000 EUR, co stanowi mienie znacznej wartości, czym działała na szkodę P. W..

Dla weryfikacji zarzutu obrońcy kluczowe znaczenie ma zatem istota konstrukcji czynu ciągłego określona art.12 kk.

„Zgodnie z art. 12 k.k., "czyn ciągły" uważa się za jeden czyn zabroniony, a mamy z nim do czynienia, gdy sprawca dopuścił się w krótkich odstępach czasu dwóch lub więcej zachowań, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.

Z przedstawionej definicji wynika, że w odniesieniu do "czynu ciągłego" przyjęto jednoczynową koncepcję tego przestępstwa, a zatem jednego czynu zabronionego. Obejmuje on wielość naturalistycznych zachowań podjętych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Konieczna jest więc spójność strony podmiotowej i sprawca, przystępując do realizacji pierwszego składającego się na ciągłość zachowania, powinien działać w zamiarze obejmującym wszystkie zachowania objęte znamieniem ciągłości, a kompleks zachowań traktowany jest jako jedna integralna i nierozzerwalna całość (Kodeks karny. Kodeks postępowania karnego. Kodeks karny wykonawczy. Nowe kodeksy karne - z 1997 r. z uzasadnieniem, Warszawa 1997, s. 124; A. Zoll, w: K. Buchała, A. Zoll: Kodeks karny, Część ogólna. Komentarz, t. 1, Kraków 1998, s. 130, 570-571; A. Wąsek: Kodeks karny. Komentarz, t. I, Gdańsk 1999, s. 166-176; P. Kardas: Przesłpstwo ciągłe w prawie karnym materialnym, Kraków 1999, s. 287) (...)” (z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01) .

Z powyższego wynika zatem, że wszelkie zachowania objęte z góry powziętym zamiarem winny znaleźć się w opisie czynu popełnionego w warunkach art.12 kk. Ma to swoje doniosłe znaczenie i konsekwencje - „Czyn ciągły” został uznany w przepisie art. 12 k.k. jako jeden czyn zabroniony i stanowi z punktu widzenia procesu karnego jednolitą całość. Podstawą odpowiedzialności za ten czyn są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli wszystkie zostały podjęte z góry powziętym zamiarem. Przyjęcie tej konstrukcji "czynu ciągłego" przesądza o konieczności stosowania zasady ne bis in idem procedatur wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stwierdzającej, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone (tak również M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas: Czyn ciągły i ciąg przestępsstw w kodeksie karnym z 1997 r., Nowe kodyfikacje karne. Krótkie komentarze, Warszawa 1998, z. 20, s. 77). Ocena stopnia szkodliwości społecznej wcześniej ujawnionych i

osądzonych prawomocnie zachowań składających się na czyn ciągły oraz zachowań ujawnionych później nie ma zatem znaczenia dla kwestii prawomocności czynu ciągłego.” (tak wskazana powyżej uchwała Sądu Najwyższego).

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy istotnym jest zatem ustalenie, czy zachowania oskarżonej przypisane jej w pkt 1 zaskarżonego wyroku w ustalonym okresie czasu objęte były jej z góry powziętym zamiarem.

Określony skargą prokuratora opis zarzuczonego działania wskazuje, iż oskarżona dla osiągnięcia zamierzonego celu, w okresie od 19.01.2005r do 24.04.2005r wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do zawarcia lokat dewizowych i lokaty złotówkowej (obietując ich założenie, przy czym fakt uprawnienia oskarżonej do założenia lokat na rzecz pokrzywdzonego był bezsporny). Działając w tym okresie czasu, z góry powziętym zamiarem, oskarżona przyjęła od pokrzywdzonego łącznie kwotę 105.000 euro, którą to kwotę pokrzywdzony przekazał jej w celu założenia stosownych lokat (kierując się zapewnieniami oskarżonej o opłacalności takiego właśnie ulokowania pieniędzy)

Przypisane oskarżonej przez Sąd I instancji działania niewątpliwie zatem objęte zostały jednym, z góry powziętym zamiarem oskarżonej, opisanym zarzutem oskarżyciela publicznego.

W ustalonych okolicznościach nie stanowi zatem wyjścia poza ramy oskarżenia przypisanie oskarżonej wyłudzenia od pokrzywdzonego P. W. łącznej kwoty 105.000 euro.

Nie ma również racji obrońca wskazując, iż brak dowodów pozwalających na przypisanie oskarżonej wyłudzenia - ponad wskazaną w skardze kwotę 85.000 euro - kwoty 20.000 euro.

Niewątpliwie poświadczenie odbioru pieniędzy przez oskarżoną opiewa na kwotę 85.000 euro (oraz 150.400 złotych).

Nie sposób jednak nie dostrzec, że pokrzywdzony P. W. wy tłumaczył, dlaczego pokwitowanie wskazuje na niższą kwotę niż ta, która rzeczywiście została przezeń przekazana oskarżonej.

Zeznaniom P. W. Sąd Rejonowy dał wiarę w całości i to stanowisko zasługuje na pełne poparcie.

Podkreślić należy, iż Sąd I instancji dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań pokrzywdzonego P. W. (jak też pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów) wskazując, którym z tych dowodów daje wiarę i z jakich powodów, a którym i dlaczego przymiotu wiarygodności odmawia. Nie ma potrzeby dokonywania przez Sąd Okręgowy ponownej takiej oceny, sprowadzałaby się ona bowiem do powielenia argumentacji Sądu Rejonowego. Apelujący nie przedstawił zresztą żadnych okoliczności, które skutecznie podważałyby dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego (w szczególności nie przytoczył argumentów świadczących o kłamliwości zeznań pokrzywdzonego), polemizując jedynie ze stanowiskiem tegoż Sądu poprzez odwołanie się do elementów, które zostały przez Sąd uwzględnione bez jednoczesnego wykazania, w jakim zakresie Sąd ten dokonał niewłaściwego rozumowania.

Podkreślić należy, że również na etapie postępowania odwoławczego oskarżona próbowała podważyć ustalenia Sądu I instancji przedkładając kolejny dokument mający rzekomo potwierdzać rozliczenie kwoty 80.000 euro otrzymanej od P. W.. Dokument ten nie zdołał jednak zdyskredytować zarówno zaprezentowanej dotąd oceny materiału dowodowego jak i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

Nie zasługiwały na wiarę same wyjaśnienia oskarżonej opisujące okoliczności powstania tego dokumentu, jak i przyczyn, dla których został on przedłożony dopiero na tym etapie procesu. W kontekście czasu trwania całego postępowania nieracjonalnym jest przedstawienie tak istotnego dokumentu dopiero na rozprawie odwoławczej. Całkowicie nie przekonują przy tym twierdzenia oskarżonej o zaniechaniu poszukiwań tego dokumentu wobec pozostawania w przekonaniu, iż dokument ten został wcześniej przekazany pokrzywdzonemu (wraz z innymi dokumentami) przez jej ojca, zwłaszcza, jeśli weźmie się pod uwagę, że oskarżona – jak sama wskazała – przez tak długi czas nie tylko nie próbowała wyjaśnić co się faktycznie z tym dokumentem stało, ale co więcej o istnieniu takowego dokumentu (mającego przecież kluczowe znaczenie dla jej obrony) nigdy wcześniej nawet nie wspomniała.

Oskarżona nie wyjaśniła również, dlaczego ten dokument (opatrzonej datą 22.08.2005r) odnosi się do kwoty 80.000 euro, podczas gdy wspomniane wcześniej pokwitowanie z dnia 24.04.2005r potwierdza odbiór przez oskarżoną kwoty 85.000 euro.

P. W. zaprzeczył, by kiedykolwiek został sporządzony taki dokument tj. rozliczenie kwoty 80.000 euro oraz by złożył na nim swój podpis i stwierdzeniu temu należy w pełni dać wiarę. Za przyjęciem takiej oceny przemawiają nie tylko wspomniane powyżej nieudolne tłumaczenia oskarżonej co do okoliczności przedłożenia dokumentu oraz dotychczas zgromadzone w sprawie dowody, ale przede wszystkim opinia biegłego z dziedziny badań porównawczych pisma z dnia 1.12.2015r. O przeprowadzeniu tego dowodu zdecydował Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej, a to w świetle przedłożonego wówczas przez obrońcę dokumentu. Opinię biegłego należy uznać za rzeczową, spójną i pełną, w całości zasługującą na wiarę (strony również jej nie zakwestionowały).

Wnioski opinii biegłego jednoznacznie stwierdzają że podpis „Piotr P. W...” (mający być podpisem pokrzywdzonego) widniejący na dokumencie „Rozliczenie pomiędzy J. S. (1) a P. W. na dzień 22.08.2005r powierzonej kwoty 80.000 euro” nie został nakreślony przez P. W..

Wobec powyższego, mając jednocześnie na uwadze oświadczenie oskarżonej, iż dokument ten miał zostać przez nią sporządzony i w jej obecności podpisany przez P. W., oczywistą jawi się konstatacja, że oskarżona z pełną świadomością przedłożyła na rozprawie apelacyjnej fałszywy dokument mający potwierdzić lansowaną przez nią wersję wydarzeń.

Powracając zatem do kwestii dowodów potwierdzających przekazanie oskarżonej przez pokrzywdzonego kwoty 105.000 euro należy przyjąć za Sądem I instancji, że na taką właśnie sumę wskazują zeznania pokrzywdzonego P. W.. Ponadto suma ta wynika z treści sfałszowanych dokumentów przedłożonych pokrzywdzonemu przez oskarżoną w celu potwierdzenia przeznaczenia przekazanych przez niego środków pieniężnych na lokaty dewizowe (k. 15-26). Dokumenty te Sąd I instancji również uczynił podstawą swych ustaleń (co jednoznacznie wskazał w pisemnym uzasadnieniu swego wyroku) słusznie uznając, że choć podrobione, mają znaczenie dla dokonania ustaleń, pozwalają bowiem na odtworzenie działania oskarżonej.

Trudno uznać, by owe dokumenty, mające potwierdzać założenie lokat dewizowych w (...) Bank (...) SA (i dalszy stan tych lokat w miarę upływu czasu), wskazywały na kwotę inną niż faktycznie przekazana oskarżonej przez pokrzywdzonego, miały one bowiem utwierdzać P. W. w przekonaniu o wywiązaniu się oskarżonej z obietnic założenia takich lokat i pozostawaniu całej przekazanej przez pokrzywdzonego kwoty w banku do czasu podjęcia przez pokrzywdzonego decyzji co do dalszego jej przeznaczenia. Oczywistym jest zatem, że pokrzywdzony musiał otrzymywać dokumenty odzwierciedlające rzekomy los całej przekazanej oskarżonej sumy.

Ustalenia Sądu I instancji, że to oskarżona z pełną świadomością przedkładała pokrzywdzonemu takowe dokumenty potwierdzające założenie lokat dewizowych oraz złotówkowej nie budzą żadnych wątpliwości, o czym jeszcze poniżej.

Mając również na uwadze pozostały zgromadzony materiał dowodowy (w szczególności zeznania świadków, zwłaszcza współpracujących z pokrzywdzonym A. i G. P.), przedkładane dokumenty mające potwierdzać ciągłość lokat założonych na rzecz P. W. oraz niespójność wyjaśnień oskarżonej i nieudolnej próby wykazania przez nią - za pomocą sfałszowanego dokumentu - rzetelnego rozliczenia się z otrzymywanych od pokrzywdzonego kwot, za słuszny należy uznać pogląd Sądu I instancji, iż oskarżona otrzymane od pokrzywdzonego kwoty przeznaczała na inne niż umówiony cel, postępowała z nimi jak z własnymi.

Oceny tej nie zmienia akcentowana przez obrońcę opinia biegłego Grzegorza Kotary i stwierdzenie, że „nie można wykluczyć, że część bądź całość środków wskazanych w zarzucie I aktu oskarżenia mogła być wydatkowana na rzecz (...) sp. z o.o. bądź na rzecz pana P. W.” (str. 57 opinii). Bezspornym jest, że prowadzona przez oskarżoną dokumentacja spółki (...) była nierzetelna, niepełna, co uniemożliwiło prześledzenie przeprowadzonych przez oskarżoną operacji finansowych. Jednocześnie jednak niewątpliwie oskarżona dokonała szeregu rozporządzeń środkami pieniężnymi bez

jakiegokolwiek tytułu prawnego dysponując nimi jak własnymi (za co została uznana za winną przestępstw z art.284 § 2 kk popełnionych w warunkach ciągu przestępstw – pkt 8 zaskarżonego wyroku).

Niezależnie od powyższego niewątpliwym jest, że oskarżona wprowadziła P. W. w błąd co do przeznaczenia przekazanych przez niego pieniędzy w kwocie 105.000 euro i 150.400 zł, obiecując założenie korzystnych lokat dewizowych i złotówkowej, przy czym od samego początku nie miała zamiaru wywiązania się z tychże deklaracji. Następnie utrzymywała pokrzywdzonego w błędnym przekonaniu, że kwoty te spoczywają w banku czekając na decyzję pokrzywdzonego co do dalszego ich przeznaczenia. To właśnie pokrzywdzony dostrzegając po pewnym czasie potrzebę likwidacji lokat udał się do banku i wówczas dowiedział się, że takowe lokaty nigdy nie zostały założone.

Całokształt poczynionych ustaleń jednoznacznie pozwala więc uznać za słuszne stanowisko Sądu I instancji, że kwestia dalszego rozporządzenia przez oskarżoną pieniędzmi otrzymanymi od pokrzywdzonego ma drugorzędne znaczenie, oczywistym jest bowiem, że pokrzywdzony przekazał pieniądze będąc wprowadzonym w błąd co do ich przeznaczenia, nie rozporządziłby swoim mieniem znając rzeczywiste zamiary oskarżonej i rozporządzenie to – wobec dążenia pokrzywdzonego do niezmiennego posiadania tych środków pieniężnych aż do momentu podjęcia decyzji o likwidacji lokat i nie przeznaczania ich (zwłaszcza bez jego wiedzy) na inne, niewiadome sobie cele – było dla pokrzywdzonego niekorzystnym.

Przytoczone powyżej wywody pozwalają zatem zdyskwalifikować wszelkie zarzuty obrońcy oskarżonej odnoszące się do przestępstwa z art.286 § 1 kk. w zw. z art.294 § 1 kk. w zw. z art.12 kk.

Jak już wspomniano, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego bezspornym jest, że to oskarżona przedstawiała P. W. sfalszowane dokumenty mające potwierdzać fakt założenia na jego rzecz lokat dewizowych i lokaty złotówkowej.

Nie budzi wątpliwości, że lokaty takowe nigdy nie zostały założone. Trudno zarazem doszukać się jakichkolwiek okoliczności świadczących o tym, że pokrzywdzony uknuł intrygę zmierzającą do pomówienia oskarżonej o działania nie mające miejsca w rzeczywistości. W pełni zasadnie zatem Sąd I instancji przyjął, że to oskarżona przedstawiała pokrzywdzonemu fałszywe dokumenty mające poświadczać założenie lokat dewizowych i złotówkowej oraz ich trwanie (sugerujące przy tym korzyść z ich nieprzerwanego posiadania w kontekście wysokich odsetek) po to by utwierdzić pokrzywdzonego w przekonaniu o uczciwości swoich działań (podczas gdy w rzeczywistości otrzymane kwoty zamierzała wykorzystać dla własnych celów).

Forsowana przez obrońcę teza, iż to pokrzywdzony sam przedstawiał oskarżonej owe dokumenty nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia, sprowadza się zresztą do ogólnikowego zakwestionowania odmiennego ustalenia poczynionego przez Sąd I instancji.

Nie ulega również wątpliwości, iż przypisując oskarżonej przestępstwo z art.270 § 1 kk. w zw. z art.12 kk. (pkt 2 zaskarżonego wyroku) określając czas jego popełnienia w sposób odmienny niż uczyniono to aktem oskarżenia, Sąd Rejonowy nie wykroczył poza zakres określony skargą prokuratora.

Należy mieć na uwadze, iż działania oskarżonej przypisane przez Sąd I instancji są tożsame z tymi określonymi aktem oskarżenia. Sąd ten precyzyjnie opisał jedynie elementy pozwalające na przyjęcie konstrukcji art.12 kk. oraz dokonał korekty czasu popełnienia tegoż czynu ciągłego. Ugruntowane już stanowisko orzecznictwa czy doktryny wskazuje, że jeżeli sąd w wyniku przewodu sądowego ustali, iż rozpoznawane przez niego zdarzenie miało miejsce w innym czasie niż to przyjął akt oskarżenia, to określenie prawidłowej daty (lub dat określających ramy czasowe) przestępstwa nie stanowi wyjścia poza granice zaskarżenia. Ustalenie prawidłowego czasu popełnienia przestępstwa jest wręcz obowiązkiem sądu (por. Lech Paprzycki, Komentarz Kodeksu postępowania karnego; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1986 r. IV KR 129/86).

Niewątpliwym jest, że opis przypisanego oskarżonej czynu (działań dokonanych w ramach czynu ciągłego) nie obejmuje zachowań innych niż określone skargą prokuratora. Korekta czasu ich trwania nie oznacza zatem, że przypisano oskarżonej nowe, odmienne działanie, nie objęte nadto warunkami z art.12 kk.

Przyjęty przez Sąd I instancji okres popełnienia wspomnianego przestępstwa został określony w sposób właściwy. Czas zaistnienia objętych tym czynem zachowań określają zeznania pokrzywdzonego oraz daty widniejące na owych dokumentach (od początku włączonych w poczet materiału dowodowego i będących przedmiotem postępowania; do wszystkich tych dokumentów odnosiły się strony w toku procesu i żaden z nich nie był nowym, dołączonym niespodziewanie przez Sąd meriti). Oczywiście jest, że dokumenty owe zostały sfalszowane, jednakże mając na uwadze cel, w jakim zostały użyte nie sposób przyjąć, by data na nich wskazana odbiegała od rzeczywistego ich wykorzystania (trudno uznać, by w dniu 24.04.2005r zostały przedłożone pokrzywdzonemu dokumenty opatrzone datą późniejszą, wzbudziłoby to bowiem niechybnie jego podejrzenia co do ich prawdziwości, a oskarżona przedstawiała je przecież właśnie po to by utwierdzać pokrzywdzonego w istnieniu wykreowanego przez nią, nieprawdziwego stanu rzeczy).

Nieuprawnione są również sugestie skarżącego obrońcy o błędnym uznaniu oskarżonej za winną przestępstwa z art.270 § 1 kk. opisanego w punkcie XIII, a przypisanego w punkcie 12 zaskarżonego wyroku.

Zarzut obrońcy sprowadza się wyłącznie do oświadczenia, iż oskarżona w tym czasie przebywała za granicą. Obrońca, nie przywołując żadnych okoliczności na poparcie swoich twierdzeń, nie dostrzega zarazem, iż na sprawstwo oskarżonej wskazują zeznania świadka G. P. oraz opinia biegłego z dziedziny badań porównawczych pisma. G. P. jednoznacznie stwierdził, iż to oskarżona zajmowała się sprawą uiszczenia akcyzy za samochód V. (...), natomiast biegły potwierdził fakt wypisania przez oskarżoną dowodu zapłaty akcyzy.

Nie sposób też pominąć, że na okoliczność podnoszoną przez obrońcę nie wskazała sama oskarżona.

W takim stanie rzeczy – wbrew stanowisku obrońcy – w pełni podzielić należy przypisanie oskarżonej przez Sąd Rejonowy popełnienia rozważanego przestępstwa.

Przed przystąpieniem do rozważań w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności ukształtowanej wobec oskarżonej represji karnej należy odnieść się do kwestii dostrzeżonej przez Sąd Okręgowy z urzędu.

Uznając prawidłowość ustalenia Sądu Rejonowego, iż oskarżona dopuściła się przypisanych jej zaskarżonym wyrokiem przestępstw z art.270 § 1 kk. czy też z art.270 § 1 kk. w zw. z art.12 kk. należy zarazem uznać, iż spełnione zostały wszelkie przesłanki do przyjęcia, iż oskarżona działała w warunkach ciągu przestępstw określonego art. 91 § 1 kk. i to zarówno, jeśli wziąć pod uwagę uregulowania tegoż przepisu sprzed dnia 1.07.2015r (kiedy to w życie weszła nowelizacja kodeksu karnego wprowadzona ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) jak i po tym dniu.

W tym miejscu celowym jest wskazanie, iż za podstawę wszystkich rozstrzygnięć należy przyjąć przepisy Kodeksu karnego w ich obecnie obowiązującym brzmieniu.

Przypisana zaskarżonym wyrokiem przestępstwa działalność oskarżonej (pomijając przestępstwa co do których nastąpiło przedawnienie ich karalności) zawiera się w okresie od 1.01.2003r do 25.07.2005r.

Wyrok Sądu Rejonowego zapadł dnia 3.12.2014r.

Z kolei od chwili popełnienia przez oskarżoną przestępstw do dnia orzekania przez Sąd Okręgowy doszło do zmiany ustawy Kodeks karny (m.in. ustawami: z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z dnia 25.10.2013 r. poz.1247 oraz z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z dnia 20.03.2015 r. poz.396). Zmiany dotknęły m.in. instytucji wymiaru kar i środków karnych, regulacji ciągu przestępstw.

W takim stanie rzeczy należy mieć na uwadze regułę określoną art.4 kk., który stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Oczywistym jest przy tym, iż „zwrot „ustawa obowiązująca poprzednio” oznacza, że w grę wchodzi zastosowanie zarówno ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa, jak i nawet w okresie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a orzekaniem, gdyby się zdarzyło, że w tym właśnie okresie istniał stan prawny najkorzystniejszy dla sprawcy.” (A. Marek. Komentarz do art.4 Kodeksu karnego; por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2004 r., II Ko 1/04, Prok. i Pr. 2005, nr 2, poz. 1, dodatek)

Ustalając, która z ustaw jest dla sprawcy względniejsza, należy wziąć pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy. Koniecznym jest również rozważenie nie tyle tego, która z tych ustaw jest względniejsza „w ogóle”, lecz która może być za taką uznana w odniesieniu do wszystkich warunków określających odpowiedzialność sprawcy badanego konkretnego przestępstwa. Ocena w tym zakresie powinna więc być dokonywana w kontekście konkretnych uwarunkowań badanego czynu a nie abstrakcyjnie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996 r., I KZP 2/96, OSNKW 1996, nr 3-4, poz. 16postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., V KKN 67/01, OSNKW 2002, nr 5-6, poz. 36). Należy zatem rozważyć nie tylko samo zagrożenie karami za dane przestępstwo, lecz wszystkie instytucje karnoprawne ustawy dawnej i nowej, a więc m.in. unormowania dotyczące wieku odpowiedzialności karnej, dyrektyw wymiaru kary, warunków odstąpienia od wymierzenia kary, podstaw i zasad stosowania środków karnych, warunkowego umorzenia postępowania karnego, warunkowego zawieszenia wykonania kary, warunkowego przedterminowego zwolnienia, przedawnienia, powrotu do przestępstwa, zatarcia skazania.

Zważywszy na przypisane oskarżonej działanie i poddając badaniu całokształt okoliczności warunkujących w związku z tym odpowiedzialność karną należy uznać, iż ustawa obowiązująca w chwili orzekania przez Sąd Odwoławczy nie jest mniej korzystna dla oskarżonej niż wcześniej obowiązująca (wprawdzie owa nowa ustawa bardziej restrykcyjnie reguluje kwestię możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, jednakże przy uznaniu zasadności wymierzenia oskarżonej kary przekraczającej wymiar 2 lat pozbawienia wolności, o czym bardziej szczegółowo w dalszej części uzasadnienia, okoliczność ta nie może przesądzić o zastosowaniu uregulowań ustawy wcześniejszej).

Kierując się wskazanymi powyżej regułami stosowania ustawy (w razie jej zmiany od chwili popełnienia badanego czynu) należy stwierdzić zatem, iż aktualny stan prawny nie jest dla oskarżonej mniej korzystny, dlatego też regulacje obecnie obowiązujące znalazły zastosowanie przy ocenie odpowiedzialności karnej oskarżonej za przypisane jej przestępcze zachowania.

Uznając zatem w odniesieniu do wskazanych powyżej czynów (z art.270 § 1 kk. i z art.270 § 1 kk. w zw. z art.12 kk.) spełnienie okoliczności uzasadniających przyjęcie działania w warunkach ciągu przestępstw (oskarżona działała bowiem w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie zapadł przy tym żaden wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, a tożsamy przepis stanowi podstawę wymiaru kary dla każdego z nich) konieczną stała się stosowna korekta zaskarżonego orzeczenia.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w punktach 2, 5, 9, 10 i 12 w ten sposób, że uchylił wymierzone oskarżonej kary jednostkowe pozbawienia wolności i – przy przyjęciu, że oskarżona dopuściła się przypisanych w tychże punktach czynów działając w warunkach ciągu przestępstw określonego w art.91 § 1 kk. - na podstawie art.270 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk wymierzył za nie oskarżonej karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Kształtując wymiar kary Sąd Okręgowy miał na uwadze czas przestępczych działań, ich ilość oraz rodzaj sfalszowanych dokumentów a także wywołane nimi skutki. Nie sposób było również nie dostrzec, że oskarżona nie po raz pierwszy weszła w konflikt z prawem. Wprawdzie część wcześniejszych orzeczeń skazujących zapadła już po popełnieniu badanych przestępstw, to jednak okoliczność ta niewątpliwie wskazuje, że naruszenie porządku prawnego nie było dla oskarżonej zdarzeniem incydentalnym. Uwzględnić nadto należało wymiar kar orzeczonych za owe czyny przez Sąd I instancji (w kontekście art.434 § 1 kpk). Orzeczona w stosunku do oskarżonej kara oscyluje w dolnych granicach

ustawowego zagrożenia za przestępstwa z art. 270 § 1 kk, dokonane w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, nie razi surowością, niewspółmiernością do stopnia zawinienia, jest natomiast sankcją w pełni wyważoną, spełniającą zasady sprawiedliwej odpłaty, uwzględniającą wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami wymiaru kary.

Powyższa korekta zaskarżonego orzeczenia nie jest równocześnie zmianą na niekorzyść oskarżonej, tak w aspekcie samej konstrukcji ciągu przestępstw jak i wymierzonej jednej kary pozbawienia wolności.

Powyższe rozważania odnoszą się po części do podniesionego przez obrońcę zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonej.

Zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 7-9/1991, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Należy dodać, że kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową zarówno z powodu nadmiernej jej wysokości, jak i z powodu nieorzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (wyrok SN z 9 stycznia 1973 r., V KRN 474/72, OSNKW 1973/6/76).

W realiach niniejszej sprawy nie zaistniały przesłanki, które czyniłyby, wymierzone oskarżonej kary jednostkowe pozbawienia wolności i kary grzywny „rażąco niewspółmiernie surowe”. Ocenę tę, co oczywiste, należy odnieść do pozostałych przypisanych oskarżonej przestępstw tj. innych niż czyny z art.270 § 1 kk. oraz z art.270 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk., co do których – wobec przyjęcia przez Sąd Okręgowy konstrukcji ciągu przestępstw – orzeczono nową karę (uzasadniając jej wymiar powyżej).

Sąd Rejonowy wymierzając kary za poszczególne przestępstwa w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo wskazał jakie to czynniki przemawiały za takim a nie innym zakresem sankcji, uwzględnił wszelkie związane z tą materią dyrektywy, odnosząc się zarówno do okoliczności popełnienia przestępstw zasad prewencji indywidualnej, jak też prewencji generalnej, co sytuje analizowane rozstrzygnięcia w ramach zasady swobodnego uznania sądu co do rodzaju i rozmiaru kary (art. 53 § 1 kk). Wskazane przez Sąd Rejonowy argumenty uzasadniające tak rodzaj, jak i wymiar orzeczonej represji zasługują na uwzględnienie i aprobatę, nie widząc zatem potrzeby szczegółowego ponownego przytaczania tej argumentacji należy odwołać się do odpowiednich fragmentów uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Należy w tym miejscu jedynie podnieść, iż wysokość orzeczonych względem oskarżonej kar pozbawienia wolności czy też kar grzywny uzasadniają zarówno okoliczności popełnienia czynów, jak i postawa oskarżonej. Trafnie Sąd I instancji podkreślił również jako okoliczność obciążającą uprzednią karalność oskarżonej za podobne przestępstwa i dopuszczenie się części z czynów przypisanych zaskarżonym wyrokiem w okresie próby wyznaczonym wcześniejszymi orzeczeniami.

Obrońca oskarżonej, w zasadzie nie kwestionując tych okoliczności, uwypuklił jedynie obecną zawodową aktywność oskarżonej, wychowywanie dwójki dzieci oraz znaczny czas, jaki upłynął od popełnienia przypisanych przestępstw.

Nie sposób jednak przyjąć, by akcentowane przez obrońcę czynniki przesądzały o konieczności łagodnego potraktowania oskarżonej. Liczne okoliczności obciążające nie mogą zostać pominięte czy zmarginalizowane poprzez

fakt wykonywania pracy zawodowej czy opieki nad dziećmi. Nie sposób również przeceniać jako okoliczności łagodzącej czasu, jaki upłynął od chwili popełnienia przestępstw, trudno bowiem przyjąć, by ów czas trwania postępowania wynikał z opieszałości organów ścigania (w tym kontekście nie można nie zauważyć poczynań oskarżonej na etapie postępowania odwoławczego tj. przedłożenia sfałszowanego dokumentu wymagającego podjęcia kolejnych czynności dowodowych – opinii biegłego, które efektywnie wydłużyły czas rozpoznania wywiezionych apelacji). Podkreślić należy, że czyny, których popełnienie udowodniono oskarżonej charakteryzują się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, zostały dokonane przy zastosowaniu skrupulatnie wypracowanych metod. Do dnia dzisiejszego oskarżona nie podjęła również żadnych starań zmierzających do naprawienia wyrządzonych szkód.

Apelujący nie przedstawił żadnych okoliczności uzasadniających niższy wymiar kar niż ten określony przez Sąd Rejonowy, zwłaszcza elementów umniejszających winę oskarżonej. Istnienia elementów o takim znaczeniu słusznie nie dopatrywał się również Sąd Rejonowy. Nic przy tym nie wskazuje, by w chwili popełnienia czynów po stronie oskarżonej wystąpiły jakiegokolwiek zakłócenia procesu decyzyjnego.

Wobec zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięć zawartych w punktach 3 i 4 (a w konsekwencji wyeliminowania kar składających się na następnie orzeczone kary łączne) oraz przyjęcia konstrukcji ciągu przestępstw i określenia – w miejsce kar wymierzonych za poszczególne czyny składające się na ów ciąg – jednej kary pozbawienia wolności, koniecznym stało się jednak dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonych kar łącznych:

- w punkcie 14 poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności oraz wymierzenia nowej kary łącznej pozbawienia wolności w wyniku połączenia - na podstawie art. 86 § 1 kk i art.91 § 2 kk. - kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonej w punktach 1, 8 i 13 zaskarżonego wyroku oraz w punkcie IIc wyroku Sądu Okręgowego (za ciąg przestępstw z art.270 § 1 kk. i art.270 § 1 kk. w zw. z art.12 kk.),
- w punkcie 15 poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny oraz wymierzenie nowej kary łącznej grzywny w wyniku połączenia - na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk. w zw. z art. 20 kks. i art. 39 § 1 kks - kar grzywny wymierzonych oskarżonej w punktach 6 i 7 zaskarżonego wyroku.

Kształtując na nowo wymiar kary łącznej Sąd Okręgowy miał na uwadze szereg okoliczności, akcentowanych również przez Sąd I instancji, jak m.in. rodzaj popełnionych przestępstw, dzielący je odstęp czasowy.

Podzielić należy przy tym stanowisko wielokrotnie prezentowane w orzecznictwie sądowym, w myśl którego zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu kary łącznej uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej kara łączna powinna być zbliżona do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001 r., sygn. akt II AKa 63/01, KZS 2002/9/25).

Przestępcza działalność oskarżonej zawiera się w okresie od 1 stycznia 2003r do 25 lipca 2005r., trudno zatem mówić o ścisłym związku czasowym. Nie pozostaje również bez znaczenia liczba przestępstw oraz ich różnorodność (związku przedmiotowo-podmiotowego między tymi czynami nie sposób zatem uznać za ścisły).

Wobec powyższego nieuzasadnionym byłoby wymierzenie kar łącznych w oparciu o zasadę absorpcji, zasadę tę stosuje się bowiem, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem przestępstw, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt II AKa 1/13, LEX nr 1293731). Nie ulega wątpliwości, że tego rodzaju przypadek nie zachodził w niniejszej sprawie. Brak było tym samym podstaw, by przy wymiarze kary łącznej premiować oskarżoną wymierzając karę łączną w wysokości najwyższej z kar jednostkowych, prowadziłoby to bowiem do praktycznej bezkarności innych przypisanych zachowań zabronionych.

Z drugiej jednak strony ustalone uwarunkowania nie uzasadniały wymierzenia oskarżonej kary łącznej określonej według zasady pełnej kumulacji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał – mając nadto na uwadze zakres zaskarżenia wyroku – iż odpowiadającą ustawowym dyrektywom wymiaru kary łącznej będzie kara łączna 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 14 zaskarżonego wyroku) oraz kara łączna grzywny w ilości 120 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych (pkt 15 zaskarżonego wyroku).

Tak określone kary łączne nie mogą być poczytane za kary niesprawiedliwe, rażąco wygórowane, nie spełniające zasady sprawiedliwej represji.

Wobec tak ukształtowanej kary łącznej pozbawienia wolności oczywistym jest, że nie zaistniały żadne podstawy do zastosowania wobec oskarżonej dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania (również w aspekcie uregulowań obowiązujących do dnia 1.07.2015r.

Podsumowując Sąd Odwoławczy wskazuje, że wymierzone oskarżonej zarówno kary jednostkowe, jak i kary łączne pozbawienia wolności i grzywny nie przekraczają swą dolegliwością stopnia winy oskarżonej, uwzględniają stopień społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów oraz wszelkie pozostałe kryteria warunkujące wymiar kary, jak również pozwolą osiągnąć cele zapobiegawcze i wychowawcze. Dlatego też nie zasługiwało na aprobatę stanowisko apelującego postulujące konieczność łagodniejszego potraktowania oskarżonej.

Na pełną akceptację zasługują rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku dotyczące obowiązku naprawienia szkody jak również orzekające zakaz wykonywania przez oskarżoną zawodu księgowej. Nie zachodzi potrzeba rekapitulowania argumentacji Sądu Rejonowego w tym zakresie, wobec czego Sąd Okręgowy również w tym miejscu odsyła do stosownego fragmentu uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Dość jedynie stwierdzić, iż w świetle tych rozważań nie sposób uznać, by doszło do obrazy prawa materialnego (brak przy tym dowodów wskazujących na naprawienie szkód choćby w części, twierdzenia obrońcy nie znajdują żadnego wsparcia dowodowego).

Podsumowując powyższe zasadnym jest stwierdzenie, iż w rozważanym zakresie nie sposób doszukać się naruszenia przez Sąd Rejonowy wskazywanych przez apelującego przepisów postępowania. Wszystkie dowody odnoszące się do badanej materii zostały przez Sąd I instancji uwzględnione i ocenione w sposób pozostający pod ochroną art.7 kpk – nie stwierdzono, by Sąd I instancji uchybił wskazaniom wiedzy lub logicznego rozumowania, by wykroczył poza ramy swobodnej oceny. Swoje stanowisko odzwierciedlił przy tym w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Brak jest również podstaw do wzruszenia w analizowanym zakresie dokonanej rekonstrukcji stanu faktycznego. Ustalenia faktyczne znajdują swe logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym. W szczególności brak podstaw do przyjęcia, by Sąd Rejonowy powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonej dokonując niekorzystnych dlań domniemań (zatem by dopuścił się naruszenia art.5 § 2 kpk).

Również rozważania prawne Sądu Rejonowego, poświęcone subsumcji ustalonego stanu faktycznego - z zastrzeżeniem przedstawionych powyżej kwestii odnoszących się problematyki popełnienia przestępstw z art.270 § 1 kk. i art270 § 1 kk. w zw. z art.12 kk. w ramach ciągu przestępstw - są prawidłowe i zasługują na uwzględnienie w całej rozciągłości.

Nie dopatrując się zatem – poza wskazanymi powyżej – podstaw do dokonania jakiegokolwiek dalszej zmiany zaskarżonego orzeczenia czy też jego uchylenia, a w tym przesłanek z art. 439 § 1 kpk oraz art. 440 kpk, Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 437 § 1 kpk w pozostałym zakresie utrzymał je w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.), zwalniając oskarżoną od obowiązku ich uiszczenia, uznając, że w ustalonej jej sytuacji materialnej

(zwłaszcza wobec nałożonych obciążeń finansowych), oskarżona faktycznie nie jest w stanie ponieść tych ciężarów bez uszczerbku w zaspokojeniu istotnych życiowych potrzeb.

Sławomir Olejnik Dorota Maciejewska-Papież Dariusz Kawula